

Marita Petersen, lögmaður:

Ikki leypa fram av - men heldur ikki vera ov bangin

Í dag fer Marita Petersen, lögmaður at seta stóru oljuráðstevnununa í Havn. Vit hava spurt lögmann, hví skipað verður fyrri slíkari stevnu.

Hon sigur, at hetta m.a. varð eitt ynski frá tingmonnum. Haraftrat hevur landsstýrið roynt at fáa so nógv fakfólk við sum gjørligt. -Eg haldi tað er sera umráðandi at geva politikarunum eitt betri grundarlag at taka støðu út frá í komandi tíðum í nettup so avgerandi spurningum sum hesum.

Lögmaður heldur tað er týðningarmikið eisini at

fáa at vita, hvørjir møguleikar liggja í hesum. - Summi halda, at hetta er nakað, sum kann gera okkum rík í morgin og at tað tí ikki kann biða. Onnur eru so bangin, at tey halda, at vit skulu als ikki í holt við tað. Tí vóni eg, at ein slík ráðstevna kann vera við til at siga fólk frá, at ein útviklingur á hesum øki fer kanska at taka sína tíð og hinvegin eisini at taka óttan burtur.

Lögmaður vónar, at vit fáa eitt gott orðaskifti soleiðis at tað kemur okkurt burtur úr ráðstevnunini.

jan

Til minnis um mín góða vin og skiparan Samson O. Samson

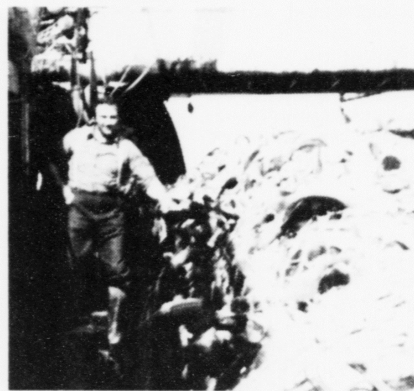
Tungt er at skriva tá sorgin nívir og serliga tá sorgarboð koma so bráðliga. Nú í morgun ringdi reiðarið hjá mær og boðaði frá at skiparin og góði vinurin hjá mær Samson Olivar Samson var funnin deyður í koyggjuni umborð á Skálaberg.

Ófatulit, ja, eg skilji ikki Guðs vegir, vit høvdu so nógv brúk fyri honum her ímillum okkum.

Eitt er vist, vit eru rættuliga nógvir, sum hava rættliga nógv gott at bera Samsoni bæði andaliga og tímliga. Vit eru nógvir, sum eru komnir til játtandi trúgv umborð á skipi hjá honum. Hann, sum ó-troyttandi helt áfram at boða kristindómin umborð hóast umstøðurnar mangan vóru vánaligar, onki ljóðfari, vánaligir sangarar og til tíðir alt ov fáir talarar, so helt Samson á, sunnudag eftir sunnudag, at halda møti umborð og harvið vann hann mangan sálir fyri Harran, tí má eg siga, at eg skilji ikki at Harrin kallar slíkan mann heim, og gott man tað vera.

Eg fór við Samsoni fyrstu ferð janúar í 1979 og var so við til miðjan 85, var so í landi, til eg fór um borð aftur janúar mánaða í ár, og má eg siga, at hesi átta og eitt hálvt ári eru míni ríkastu ár. Eg vil ongantíð gloyma hvussu væl hann tók ímóti mær á fyrsta sinni, einum ungum, óroyndum manni sum eg var tá, og hevur tað sermerkt Samson, hann var altíð blíður og vinarligur móti ungum monnum, sum komu umborð ella sum ringdu og boðu um kjans.

Eg var øll tey fyrstu árin saman við Samson sum fjaritari og sum tilfúkur komu vit at hava rættuliga

tætt tilknýti til hvønn annan. Hann bleiv meir og meir ein vinur hjá mær, ein stuðul hjá mær og ein læri-meistari hjá mær, ja má eg siga hann, meir enn nakar annar her í livinum, hevur lagt mínar livslunnar, og komi eg at standa til ævirliga tókk til hansara.

Samson var fiskimaður sum fáur, hevði hendinga gott hegni at taka tær røttu avgerðirnar í tí røttu lótu, hann hevði serliga góð evni at fylgja við fiskagongd og hvussu fiskur ferðast og skikkar sær undir ójovnum umstøðum. Eg havi ongantíð møtt einum manni, sum hevði so gott minni sum Samson bæði til leiðir, botn og hendingar undir fiskari, ja, hann livdi upp í tað við lív og sál, sum man plagar at taka til.

Eg kundi blivið við leingi at rósti mínum vini, nú hann er farin, men hetta er alt so tungt, meðan tárini renna hugsi eg eisini so nógv um tykkum, sum eftir sita, man hugsar sum so, nei, hetta hava tit ikki uppborið, hví skal tað verða so.

Eg eri glaður yvir, at eg nú, eg kom um borð aftur til hansara í ár, at vit høvdu

nógv góðar og langar samtalar saman, og at eg fekk sagt honum hvat tókk eg stóð til hansara, og sum hann plagdi at taka til: Giv mig en blomst mens jeg lever, bleiv avgreitt okkara millum.

Samson hugsaði rættuliga nógv um síni kæru, hann tosaði nógv um konu sína, sum hann nú ætlaði at verða nógv meira heima hjá í framtíðini, hann segði at ann fór nú at trekkja seg meir og meir í land fyri at verða meira hjá konuni Joan. Gleðiligt var tað eisini at síggja, hvussu nógv tey bæði vóru fyri hvønn annan, hvussu glaður Samson var, tá Joan segði ja at koma niður til Grimsby í summar at landa, og hvussu glaður Samson var, seinast vit sigldu heim og Joan sendi heilsan til sín elskaða mann, og hon gleddi seg til hann kom heim. Ja, synd var tað at teimum ikki untist aldurdómin saman.

Eisini stendur tað sum ein varði yvir Samson, hvussu stóra umsorgan hann hevði fyri sínum børnum, og hvussu nógv hann øll ári hugsaði um teirra frelsuveg. Ja, gleðiligt var tað eisini at hoyra

elsta sonin hjá honum, Jógván Samson, tala umborð og vitna um sín frelsara og í tí fyrsta vitnisburði, eg hoyrði hann avleggja, tosaði um sín son Bjarna. Eg havi mangan hugsað síðani um tað hann segði, um at ábyrgdin hjá okkum er so stór, tora vit annað enn liva Harran, hvat verða fylgjurnar, tekur hann kanska onkran av okkara kæru fyri at fáa okkum at rakna við.

Eg minnst so væl ein ódnardag í janúar í ár, vit báðir Samon og eg tosaðu saman á brúnni á Skálaberg, hann fortaldi mær hvussu glaður hann var at hansara børn, Jógván, Andras og Marjun, livdu trygt í Harranum.

Gleðiligt er tað eisini nú í allari sorgini at minnst Samson, har vit fyrri bert heilt fáum døgum síðani hoyrdu hann í útvarpinum siga, at hóast ágangurin á hansara sjófólk var nógvur, so var tað eitt sum lá fremst í huganum, so var tað staðið handan támið. Og vil eg lýsa frið yvir minnið um Samson við tí sangi, hann sjálfur ynskti at hoyra hendan morgunin:

*Mær er sagt um ein stað
handan támið,
handan fjallanna skaddu
hann stendur,
mær er sagt um hans söl-
ljósu strendur.
Tonk – ein dag standi
sjálfur eg har!
Halleluja! Eg sælar má
syngja.
Halleluja, eg fari til
staðin,
kann enn mótbrekka
troytta og tyngja.
Altíð heimá og framá
tað ber!*

Anskar Hansen

Lesarabrøv

Til »Sørvingin« sum ikki tørvar grind og spik

Summi fólk hava tað ongantíð betur, enn tað tað gongst illa hjá onkrum øðrum.

Sum nú hatta avskeplaða lesarabrævið, sum skuldi vera ein viðmerking til greinina hjá Frank Davidsen um hvalaveiðuna hjá okkum føroyingum. Greinin hjá Frank Davidsen

var væl skrivað, um hon stóð í Dimmalætting. Sosialinum ella í Ekstra Blaðnum, og tað sum skrivað varð um, kemur altíð at vera aktuelt hvat okkum føroyingum viðvíkur, so ta er ikki neyðugt at skriva so spottandi um tað.

Tann dulnevndi, sum kallar

seg Sørvingur, riður á einum so lágu stóði, at tað er ikki aftursvar vert, men eg kann ikki lata vera við at taka pennin í hondina, tí at eg haldi at hatta lesarabrævið var undir allan kritikk.

Um tú ert sørvingur, so veist tú væl, at Frank Davidsen er

sjúkur, annars hevur tú lítul innlit í hvat fyrigongur rúndan um teg. Og at leggja eftir einum sjúkum manni er so simpult, at tað er áttalu vert, tí er hetta skrivað.

Tú skrivar, at tingmaðurin hvarv, tá flakavirkini eitt fyrri og annað eftir lótu aftur.

Men tú skrivar ikki hví flakavirkni í Sørvági læt aftur, og hví allir okkara fiskibátar fóru á heysin – hvør hevði ærna av tí? Frank Davidsen? Nei – tað var æðrenn Frank Davidsen kom inn á ting, at Sørvágur fór á heysin, og allir sørvingar vita eisini hví.

Har fóru nógv arbeidsplass niður fyrri bakka av tí simpul orsök, at nakrir ávisir menn her í bygdini ikki hugsaðu um fólk í bygdini, men um seg sjálfan og hvat teir kundu skava inn undir seg.

Nei, harra Sørvingur, tú

veitst líka væl sum vit onnur, at okkara javnaðartingmaður ikki er farin í hild, men at maðurin er sjúk. Og eg skilji teg væl, at tú ikki torir at skriva títt kristna navn undir hatta spottandi og onkisigandi lesarabræv.

Hatta visir bara hvussu lágt tú riður – og hvør veit – spottarin kemur í spottarans stað.

Eisini ein sørvingur